

Vážené soudružky a soudruzi, vážení čtenáři, příznivci,

Předsednictvo ÚV KSČ a redakce JISKRY – Československý komunista vám přejí krásné zimní svátky prožité v pohodě a do nového roku 2016 dobré zdraví a štěstí.

Dne 28. listopadu 2015 se v Praze konalo 5. zasedání Ústředního výboru KSČ

Jednání se uskutečnilo rok po XXIII. sjezdu KSČ. V úvodu generální tajemník ÚV KSČ s. Jiří Vábr stručně zhodnotil práci strany a především ústředního výboru. Bylo konstatováno, že přes

strana má, dosažení přijatelného umístění při volbách do Evropského parlamentu. Strana se dostala do povědomí občanů v celé ČR, dobře se začala rozvíjet spolupráce tam, kde to je možné s KSCM.

tivně byla hodnocena naše účast na Mezinárodní konferenci 23.-24. května t. r. pořádaná v Praze KSČM, a se zástupci konstatováno, že všechna naše prognostická prohlášení k situaci v ČR a ve světě se ukázala jako správná. Nadále zůstává problém s přijímáním nových členů; zlepšila se však situace na Moravě. Jednání se zúčastnil na pozvání ÚV s. Miloš Jakeš, který velice obsáhle a zasvěceně přednesl analýzu událostí vedoucích k 17. listopadu 1989 a členové ÚV toto vystoupení vysoce pozitivně zhodnotili v diskusi.

Na závěr zasedání se dostavil tajemník velvyslanectví KLDŘ v Praze Ju Won Chon a poděkoval za vzornou soudružskou spolupráci s KSČ, které se mu dostalo při jeho diplomatické misi v ČR během pěti let. Při ukončení této jeho mise mu jménem ÚV KSČ poděkoval generální tajemník ÚV KSČ Jiří Vábr za mimořádný přátelský a soudružský přístup a vztah ke KSČ, popřál mu šťastný návrat domů, do KLDŘ a úspěch na novém pracovišti. Současně pak přivítal nového tajemníka velvyslanectví KLDŘ soudruha Ma Chol Huna.

velké těžkosti se podařilo stranu po úmrtí generálního tajemníka s. Miroslava Štěpána zkonsolidovat a všechny hlavní úkoly se plnily.

Byly oceněny výsledky, které se podařilo zabezpečit i přes všechny nedostatky a především možnosti, které dnes

Ve všech krajích došlo k důstojným oslavám 70. výročí osvobození ČR a akce „Milešovka“, pořádaná KV KSČ v Ústí nad Labem, 6. června 2015, měla vysoký politický efekt.

Zlepšily se vztahy s některými komunistickými stranami v zahraničí, pozitivně

Nevybíravá mediální válka

Sedmdesáté výročí ukončení druhé světové války v Evropě proběhlo za situace, kdy Spojené státy a jejich spojenci v NATO využili v ohromném rozsahu již rozpoutanou antiruskou mediální válku umocněnou občanskou válkou na Ukrajině. Činí tak s cílem politicky zpitomět světové veřejné mínění, aby se postavilo po bok USA pod působením ohromného množství lživých argumentů o tom, co bylo příčinou vypuknutí ukrajinské krize.

Dá se říci, že to Spojeným státům vyšlo. Proti Ruské federaci se postavily masy zhloupených občanů, kteří si neuvědomili, že ukrajinský problém otevřel „legitimní“ cestu k fašismu nejen na Ukrajině, ale také na celém Západě, neboť tento nástup nebyl natolik okatý, aby si jej masy lidí uvědomily. Není to tak překvapivé, neboť fašismus je zploděn panství buržoazie nad proletariátem, nezakryté pláštíkem licoměrné falešné „demokracie“. Prostě otevřená forma diktatury buržoazie, která má svá „národní“ specifika a také specifické formy a procesní fáze. Není tedy snadné fašismus mnoha lidmi, kteří se dostatečně nezabývají politikou, identifikovat, identifikovat fašistu či „demokratického“ fašistu.

Jsou lidé, pro které je definice fašismu jako otevřené teroristické diktatury nejreakčnějších, nejšovinistických, nejimperialistických žvlů finančního kapitálu pochopitelná, srozumitelná. Ale jejich rozpoznávací schopnost odhalit fašismus, se kterým se setkávají v jasných příznacích jeho projevu v současnosti, selhává. Vyslo-

vený fašista či příznak fašisty stojí před nimi, ale oni jej „nevidí“. Dělá jim potíže rozpoznat fašisty v „drobném“, neboť ne každý fašista má na klopě saka znak příslušnosti k fašistickému hnutí, ale dokáže nosit převlek pravého, byť pravcového demokrata. Na to jak to řešit neexistuje příručka. Ale třídně politicky vyspělí občané mají o tom zkušenost. Pozornost tomu věnuje politická pokroková literatura.

Nejde jen o „čistokrevné“ fašisty, ale i o fašisty „částečné“, což jsou lidé mající blízko k fašismu, avšak v celkovém politickém profilu „demokraté“ náchnlí se bratřit s fašisty. Rozhodující pro ocenění jejich politického profilu není „převaha“ jejich „demokratičnosti“, ale jakoby jen „menšinového“ příklonu k fašismu.

Například, co si myslet o Spojených státech, které, ač jsou prý „demokratické“, nepokrytě podporují majdanský režim na Ukrajině, jehož ikonou je Stepan Bandera; jehož apoštolové a následovníci se na Ukrajině dopouštějí neslýchaných zvěrstev na spoluobčanech, kteří s nimi nesouhlasí. Vždyť banderismus je na Ukrajině státní doktrína!

Cožpak zlovolné sankce proti Rusku ze strany Spojených států a jejich spojenců, příkladně České republiky, nejsou dokladem podpory fašistického režimu na Ukrajině? Fašismus není něco na způsob chřipky, kterou lze vyléčit, avšak přesto na ni určitý počet nemocných umírá. Je formou existence buržoazní společnosti v jejím nejvyšším imperialním stadiu, které analyzoval Lenin ve své práci **Imperialismus jako**

nejvyšší stadium kapitalismu (1916). Dalo světu svůj obraz ve formě zhovadilého německého genocidního fašismu (nacismu). Oligarchismus současné „demokratické“ buržoazní společnosti není cestou k „demokracii“, ale cestou k moci oligarchů, ještě obldnější než dnes.

Je zřejmé, že hlavní metodou antiruské mediální války, ale i všech ostatních námětů ostouzení protivníka, jak to praktikují Spojené státy v případě antiruské mediální války, je její **vyjímání ze širších souvislostí světovládne politiky** Spojených států, aby zanikly podstatnosti daného problému; aby americký „demokratický“ dekor neutrpěl úhonu ve spojení s dalšími momenty politického obrazu současného světa. Při posuzování kapitalistického světa a jeho projevů pokrokové lidé na vyjímání jednotlivých politických problémů z jejich celkového obsahu nepřistupují. Naopak. Zcela zásadně všechny politicky významné záležitosti uvádějí do podstatných souvislostí s jejich celkem.

Politika, přestože je vrcholnou formou organizace společenské praxe, a tedy racionální, nemůže nebyť vnímána emocionálně, ostatně jako naprosto vše společensky významné. To mnoho občanů podceňuje, ale nepodceňují to třeba Spojené státy, jejichž politika jako zápas o světovou „demokracii“ emoce v konstrukci jejich politiky podvodně zneužívá. Oč jí chybí seriózní obsah, o to více do ní zařazuje emocionálně laděné antiruské předsudky vytvářející od-

Pokračování na str. 2

Usnesení 5. zasedání ÚV KSČ konaného v Praze 28. listopadu 2015

Ústřední výbor Komunistické strany Československa

Bere na vědomí:

1. Informace přednesené generálním tajemníkem ÚV KSČ s. Jiřím Vábrem.
2. Ukončení členství v KSČ na vlastní žádost Karla Košťála.
3. Analýzu soudruha Miloše Jakeše, který ve svém vystoupení na zasedání provedl rozbor okolností vedoucích k 17. listopadu 1989.

Vydal

na návrh Předsednictva ÚV KSČ dle čl. 32 Stanov KSČ Licence ZO, OV, KV strany.

Blahopřeje

soudruhu Karlu Boučkovi k jeho 90. narozeninám, které oslaví 19. prosince 2015.

Děkuje

- soudruhu Miloši Jakešovi za jeho vystoupení a dokonalou analýzu okolností vedoucích k 17. listopadu 1989;
- tajemníkovi velvyslanectví KLDŘ soudruhu Ju Won Chonovi při ukončení jeho diplomatické mise v ČR za soudružskou spolupráci s KSČ a vítá nově přichozícího tajemníka soudruha Ma Chol Huna.

Ukládá:

1. Zaslát a zveřejnit ve vnitrostraničném tisku „JISKRA“ dopis ÚV KSČ Karlu Boučkovi k jeho 90. narozeninám.
2. Zaslát dopis s poděkováním za práci Karlu Košťálovi k ukončení činnosti v KSČ na vlastní žádost.

Zodpovídá s. Jiří Vábr

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ **NEVYBÍRAVÁ MEDIÁLNÍ VÁLKA**, kterou vedou Spojené státy proti Ruské federaci za používání pomluv, za fabrikování neuvěřitelných lží, je koncipována jako předvoj velkého válečného konfliktu mezi USA a Ruskem, do něhož má být na straně Spojených států vtažen „celý“ svět, proto spílání Západu Rusku je třeba chápat jako přední hřídku třetí světové války. Tento stav je potřeba masám prostých lidí vysvětlit a ukazovat prstem na neodpovědnou politiku Spojených států.

■ **POZNÁMKA K STOHOVNÍKŮM** je koncipována ve smyslu historické úcty ke státním symbolům. Stažení prezidentské vlajky na Pražském hradě a její nahrazení rudými trenýrkami „uměleckou“ skupinou Ztohoven je urážlivé a ponižující pro všechny vlastenecky cítící občany České republiky, a je neslýchanou drzostí, neboť státní symboly České republiky mají tisícileté dějiny, což asi političtí pitomci nechápou.

■ Spojené státy se pokoušejí svrhnout vinu na hlavu proruského syrského prezidenta Asada za neutěšené poměry v Sýrii, provázené zejména přílivy migrantů z této země do Evropy. V pozvánce k pohledu na mapu autor článku **ASAD?! kritizuje nesmyslné tvrzení amerického prezidenta Obamy, činícího za tuto situaci odpovědného syrského prezidenta, který se nechce podřídit americkému nátlaku.**

■ **Fanatiki nezastraší milionové protesty občanů na ulicích. To je „filozofie“ státě pod názvem K NÁSTUPU FANATISMU.** Nebezpečným fanatikem se může stát kdokdo. Jak se historicky ukazuje, proti tomu neexistuje žádné „očkování“. Je však děsivé, pokud se takováto horlivost zmocní mas. Příkladem je fanatismus Hitlera a kamarily kolem něho. Zvrácenost fanatismu se projevila v dobách druhé světové války, ale je neodlučitelným průvodcem dějin náboženských vyznání, a v současné době islámu. Nelze se s ním smířovat. Je třeba proti němu vystupovat. Nezájme sám od sebe.

■ **Poznámkou k současnosti je VAŘOVÁNÍ**, které se zabývá naprosto nečekaným významem finsko-sovětské

války, která do značné míry ovlivnila průběh druhé světové války tím, že byla jak hitlerovským Německem, tak nejen jím podceňována. Avšak její výsledek plně pochopil Sovětský svaz a vyvodil z jejího průběhu pro SSSR, tj. nepřiznivého pohledu, správné závěry. Zcela evidentně Spojené státy a jejich spojenci v NATO a Evropské unii se v hodnocení vojenské pevnosti Ruské federace dopouštějí stejné chyby jako Hitler.

■ **VELKÁ LOUPEŽ – IV.**, ukončující stát, navazuje na předchozí úseky I., II., III., které jsou podkladem ke konstatování, že listopad 1989 byl kromě mnoho jiného národní katastrofou, neboť vyvolal bourání společného státu Čechů a Slováků a zatížil osudově jejich existenci do budoucna. Toto téma nemůže být zameteno pod koberec. Musí zůstat živé.

■ **V Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ z prosince 1970** byl podroben zásadní kritice, a v plném rozsahu odmítnut jako nesprávný a neplatný dokument Akční program, vypracovaný v dubnu 1968 KSČ. Zplozen byl tehdejší protisocialistickou praxí v KSČ a jeho obsahem byla generální kritika dosaženého stupně reálného socialismu, kritika z maloměšťáckých a maloburžoazních pozic. Pokud by politické poměry vytvořily podmínky pro jeho uskutečnění, sehrál by pro společnost reálného socialismu likvidační roli. Jelikož se v řadách komunistů vyskytují lidé, kteří z nepochopení jeho obsahu mají tendenci jej opravovat, je potřeba připomínat jeho škodlivost a proto neplatnost. To činí i glosa **K POUČENÍ Z HISTORIE**.

■ **Pokroková část českých občanů je antikomunisty ostouzena všemi možnými lživými způsoby, a to v takové míře, že si na tento stav „zvyká“.** Je proto velmi užitečné seznámit se s tím **JAK VIDÍ KOMUNISTY antikomunisté a jak antikomunismus produkují.** Časopis Lípa přinesl na uvedeném téma závažnou práci, která tuto otázku výstižně ilustruje. Obsah článku je výtahem z analýzy tohoto problému v kulturní oblasti.

red.

Blahopřání ÚV KSČ soudruhu Karlu Boučkovi u příležitosti 90. narozenin

K. Bouček, se dožívá životního jubilea, v plné intelektuální svěžesti. Pilný, úspěšný tvůrce analytických pojednání, svoji vysokou vzdělanostní úroveň promítá do širokého spektra společenskovedních témat v publikační stranické činnosti. Své bohaté životní zkušenosti a hluboké znalosti marxismu-leninismu aplikuje věcně do zodpovědných stanovisek k současnosti. Pro svoji neúnavnou pracovitost se stal nejbližším spolupracovníkem redakce JISKRY. Karel Bouček je člověk celý život sympatizující s utlačovanými a s těmi, kteří bojují za lepší a spravedlivější svět.

ÚV KSČ blahopřeje soudruhu Karlu Boučkovi k jeho vzácnému jubileu s upřímným přáním všeho nejlepšího a poděkováním za úspěšnou spolupráci.

Redakce JISKRY se připojuje ke gratulantům a přeje ze srdce pevné zdraví a pohodu do dalších let.

Asad?!

Bůh sám ví, co to Bašára Asada, syrského prezidenta, napadlo: sám sebe a Sýrii orientovat na putinovské Rusko. Uvalil na sebe i na Sýrii neli-

bost nejdemokratičtějšího státu na světě – Spojených států.

Pouhé nahlédnutí na mapu napoví, že představitel sousedů Sýrie, tedy

Typickým znakem fašismu je protilidový teror, násilí a agresivní války se vším utrpením, které přináší obyvatelstvu – příslušník americké námořní pěchoty na Středním východě

Turecka, Iráku, Jordánska a Libanonu, vesměs států vysoce „demokratických“, uvážili, že není dobře si ze Spojených států dělat nepřátele. Pochopili, že Spojené státy jsou pyšné na to, že jsou výkvětem demokracie a není moudré toto jejich tvrzení uvádět na pravou míru. Představitel těchto sousedních států se bezpochyby všimli, že politicky se orientovat jinak je pro ně vyloženě rizikové, obzvláště proto, že USA nesnášejí putinovské Rusko a také Vladimíra Putina.

USA navazují na reaganovskou politiku ve smyslu, že Rusko je říší zla. To je stejná politická pitomost jako tvrzení, že Spojené státy jsou říší skutečné čtrnáctikrátové demokracie. Což neodpovídá pravdě. Abychom to doložili, nemůžeme si odpustit malou citaci z publikace Angela Colleoni **Stručná historie amerických agresí (1977)**.

„Nikdo nemůže popřít, že Spojené státy se již od samého vzniku poskvrnily dlouhou řadou agresí, loupeží, vyděračství, intrik, výhrůžek, prováděných zcela otevřeně koncem poloviny devatenáctého století, když se **zmocnily poloviny mexického území** a jejichž vyvrcholení lze spatřovat v invazi do Vietnamu, Kambodže a Laosu. V tak krátkém období bylo spácháno tolik dalších agresí, jejichž cílem bylo zmocnit se půdy

a nerostného bohatství v zájmu vykořisťovat celé národy Latinské Ameriky, Asie, Afriky, Evropy, v zájmu zajištění vojenských základů, z nichž chtějí ohrožovat a ovládat svět!

Politický nátlak Washingtonu s cílem zajistit si všechny zdroje surovin – od nafty po kaučuk, od cínu po měď atd. – v zájmu získat územní koncese pro americké monopoly, celní výhody, osvobození od daní a podobně, byly vždy na pořadu dne ve Střední a Jižní Americe. Když diplomacie „velkého klacku“ se setkávala s odporem, intervenovaly tajné služby (CIA a další), aby vyvolávaly, financovaly a vyzbrojovaly „revoluce“. (Naše pozn.: s úkolem odstranit **Spojeným státům nenakloněné státní představitele** - viz Ukrajina) a vlády, které se protivily imperialistickým kruhům Spojených států, a podpořit loutkové vlády.“

Stačí se podívat na mapu Středo-zemního moře, aby bylo zřejmé, že všechny státy na jeho březích jsou proamerické, jak se o to zasloužil vliv USA na jejich vlády a oranžové revoluce zinscenované Spojenými státy či rozbité USA a jejich spojenci, jak se stalo v případě Libye.

Pokud by mezi takové státy patřila i Sýrie, mohlo by Středo-zemní moře představovat americký bazén, z něhož by USA mohly kontrolovat nejen Evropu, Přední a Střední východ a měly by klíč k bráně Černé-

ho moře, ale i volně provokovat Ruskou federaci z bazénu přeměněného za filiálku amerického Středomoří. Avšak tato lužná vidina Spojených států naráží na fakt, že velká Sýrie a zabraní velké části Sýrie tzv. Islámským státem, byl zmítaný dlouholetou občanskou válkou inspirovanou USA, je neuskutečnitelná. Na břehu této země má vojenskou základnu Rusko, které má dlouholeté přátelské styky s dlouholetým syrským prezidentem Bašárem Asadem. Je patrné, že za jeho trvání jako prezidenta jsou přání USA nesplnitelná. Nedivme se, že americký prezident se na letošním zasedání Valného shromáždění OSN rozčlil až do nepřítomnosti a za jeden z prioritních úkolů americké politiky označil odstranění Asada. A že prý nebude světový mír, pokud nebude syrským prezidentem americky dirigovaná „demokratická“ figura. Pochybujeme však, že by Asad po takové světové významné pozici toužil.

Sýrie je po Ukrajině aktuálně nejvíce horkým místem koloniálního zájmu USA s cílem zlikvidovat vliv Ruské federace ve Středo-zemním moři. Takových širších souvislostí s migrační vlnou především ze Sýrie je více. Jsou plodem globální koloniální politiky Spojených států. Není dobré tuto stránku nynějších světových poměrů pouštět z pozornosti.

Marek Semerád

K poučení z historie

Kontrarevoluční maloměstská a maloburžoazní vzpoura proti reálnému socialismu v roce 1968 označovaná jako Pražské jaro 1968, měla svůj základ v chruščovíně, která započala po XX. sjezdu KSSS v roce 1956.

Její východiskem byla chruščovská totální revize nejen marxismu-leninismu, ale také zavržené pomlouvání osobnosti Stalina a s ním celé éry budování socialismu v SSSR a jeho zásluh o obránění Sovětského svazu před fašistickými hordami. Jak to bylo, popisuje Michail Kilev v knize **Chruščov a rozpad SSSR** (1999).

Nemuselo k tomu dojít, pokud by politbyro KSSS jako celek projevilo bolševickou pevnost a nedovolilo Chruščovovi uchvátit rozhodující postavení v KSSS a v SSSR. Nástup Chruščova rozvrátil politicky nejen SSSR a KSSS, ale ideologicky rozkolísal evropský socialistický tábor a spolu s tím mezinárodní komunistické hnutí. Došlo k obsáhlé revizi marxismu-leninismu, zejména se týkala Stalina jako věrného Leninova následovníka a k podlomení ideologické pevnosti evropského socialismu dvacátého století, které se promítlo i do osudů československého socialismu a vůdčí role KSČ v československé socialistické společnosti.

Příznaky již rozvinuté ideologické, politické a ekonomické krize československého socialismu a nástup protisocialistických sil zřetelně signalizoval IV. sjezd československých spisovatelů (1967), který obsahoval vážné invektivy proti československému socialismu a naznačoval nástup protisocialistické maloměstské maloburžoazní vzpoury proti reálnému socialismu v zemi, která se uchytila i ve stranických orgánech. Antonín Novotný, první tajemník KSČ a prezident republiky, se nechal vlákat do pasti prioritního řešení složité politické situace na Slovensku. Neuvědomil si, že stranické řady jsou vážně nahlodány maloměstskou a maloburžoazní kritikou. Na to osobně dopltil jeho státní a politickou likvidaci.

Jeho pád otevřel oportunistickým silám nejen ve společnosti, ale i ve straně dveře k rozvratu socialistického Československa. Vedoucí postavení strany ve společnosti sláblo a bylo podříváno antisocialistickými silami. Stranu i československou společnost rozleptával antimarxistický revizionismus bez organizované odpovědi ze strany marxisticko-leninských sil zatlačovaných na okraj dění.

Situace dostávala ze strany revizionistů programovou tvář. Její „definitivní“ podobu nabyla Akčním programem Ko-

munistické strany Československa přijatým dne 5. dubna 1968, který vyjadřoval „oficiální“ totální revizi nastoupené cesty k socialistické společnosti zahájené po Únoru 1948. Posrpnový vývoj principiálně Akční program odmítl. V Poučení o krizovém vývoji ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ, schváleném na plenárním zasedání ÚV KSČ v prosinci 1970, se k Akčnímu programu uvádí: „Na dubnovém zasedání ÚV KSČ v roce 1968 se už otevřeně projevila jak slabost, tak nejednota polednového vedení, tak i mocenský posun ve prospěch pravice.“

Marxisticko-leninské síly Ústředního výboru KSČ v diskusi poukázaly na negativní vývoj. Dokázaly prosadit, aby do funkce prezidenta byl navržen velký vlastenec, hrdina protifašistického boje a významný představitel přátelství a spojení se SSSR Ludvík Svoboda, nikoli kandidát pravice J. Smrkovský a Č. Císař. Ale při rekonstrukci předsednictva a sekretariátu ÚV, vlády a jiných orgánů byli na rozhodující místa – na místo předsedy vlády, předsedy Národní fronty a Národního shromáždění navrženi lidé, kteří se postupně vyjevili jako exponenti pravice.

Rezoluce lednového pléna sice varovala před nebezpečím živelnosti, avšak základní otázky – jednota a akceschopnost strany, odhalení pravicového nebezpečí, jakož i vyhlášení rozhodného boje proti němu – zůstaly nevyřešeny. Akční program schválený dubnovým plémem už odrážel vystupňovanou rozvratnou činnost pravice ve straně. Obsahuje nemarxistické formulace o úloze strany a státu i socialistické společnosti, o tzv. partnerském pojetí Národní fronty, o řízení ekonomiky a kultury a další teze oportunistické a revizionistické povahy. Tento dokument je značným krokem zpět v porovnání s obdobnými stranickými dokumenty programového charakteru přijatými stranou v minulosti. **Ústřední výbor proto považuje akční program za nesprávný dokument, z něhož nelze vycházet v teoretické činnosti a praktické politice strany.**“

Poněvadž existují „komunisté“, kteří se nechávají inspirovat Akčním programem z roku 1968, stojí zato jim připomenout, že jeho hlavním posláním bylo likvidovat tehdejší KSČ jako stranu marxisticko-leninskou a nahradit ji politickou stranou sociálnědemokratického ražení, která se snáší s kapitalistickou společností, a tím akceptuje kapitalistické vykořisťování námezdních pracovních sil provázené masovou nezaměstnaností. Marxisté-leninovci k takovým lidem nepatří.

Jan Lánský

Nevybíravá mediální válka

Pokračování ze str. 1

pudivý profil politického protivníka založený na „demokratických“ mýtech, pověrách a předsudcích. Jsou laděny tak, aby se mohly zachytit v politickém vědomí občanů třídně politicky nezralých, neboť k deformacím společenského vědomí mas lidí nejsou potřeba skutečné důkazy. Všimněme si zejména problematiky fámy o demokracii jako podstatného materiálu americké (zá-

padní) politiky. Fámy totiž mají vlastnost, že mohou vznikat v kterékoli oblasti života lidí.

Navzdory všem moderním médiím získává veřejnost pořád část svých informací ústním podáním z ústně šířených zpráv. Nemůže ujít pozornosti pokrokových občanů fakt, že americká mediální protiruská propaganda je založena na šíření protiruských fám. A tvrzení o americké demokracii je podlo-

ženo fámami... Jak se třeba vyrovnat s názory panujícími na Západě, že fašismus jako dnes již státní banderovská doktrína je pouze místním problémem, a proto pro ostatní svět není nebezpečný? Skepsi! A také skepsi, tedy nevírou k americké mediální protiruské válce. Namísto je skepse, nedůvěra! Odpor! Skepse sice není řešením, ale jeho úspěch podmiňuje!

Stanislav Janeček

Poznámka nadčasová

K stohovníkům

Ještě před nedávnem v českém společenském povědomí neznámá „umělecká“ skupina, označující se za Ztohoven, českými občany překládáno na sto ho*en, se rozhodla zviditelnit se, což se jí podařilo. Není totiž častým úkazem, označí-li se někdo za něco, co je k ho*nu...

Ke svému vystoupení na veřejnost si vybrala sprostý útok na prezidenta České republiky Miloše Zemana. V této věci však nebyla původní, neboť, jak je na první pohled zřejmé, jejím příkladem byla osoba řádně zvoleného ukrajinského prezidenta Janukovyče, kterého se ukrajinské pravici za „demokratického“ povzbuzování ze strany USA a jejich spojenců, tedy i České republiky, podařilo majdanský odrovnat.

Jak je známo, tři členové této smradlavé „umělecké“ skupiny, převlečení za kominíky, stáhli z hradčanského sídla hlavy státu prezidentskou vlajku a nahradili ji velkými rudými trenýrkami: Zdůvodnili to pitomou antizemanskou rétorikou. Projevili nejen kolosální neuctu k hlavě státu, ale i k spoluobčanům, kteří svého řádně zvoleného prezidenta respektují a dali podnět cizině, aby se na účet České republiky bavila. Jejich neschopnost zařadit své počínání do širších souvislostí sotva svědčí o jejich vysokém IQ.

Lze doložit, že symboly státnosti požívaly u obyvatelstva velkou vážnost a o její zachování či získání se nejednou válčilo jako o kvintesenci státní svrchovanosti. Příkladem ve starověkém Římě, kdy římské legie v nějakém střetnutí s germánskými kmeny na římské hranici v Porýní pozbyly římský státní znak. Stalo se tak v mezidobí mezi počátkem našeho letopočtu a zánikem západořímské říše (476). Římská vojska sice Germány porazila, avšak na bojišti svůj státní znak nenašla. Teprve, když jej objevila ukrytý v nějakém germánském stavení, dokončila své válečné úspěchy. Bylo to daleko cennější než válečná tučná kořist a odvedení zajatých Germánů do otroctví.

Připomeňme si účast českého knížete Vladislava II. jako spojence císaře Barbarossy při dobývání Milána. Za tuto pomoc placenou krví českých bojovníků v roce 1158 se císař odvděčil tím, že mu udělil královské důstojenství nejen pro něho, ale i pro všechny jeho nástupce až na věky, spojené se symboly královské moci (např. označení Prahy královským městem). Pro české vlastence je Praha dodnes místem královským!

Připomeňme si i husitské insignie: černá korouhev s rudým kalichem a na tyči monstrance. Tenkrát byly strany dvě: Evropa a my. A nad touto Evropou se vznášela husitská korouhev! Co jsme nyní? Americký protektorát zakrývaný chatrným fíkovým listem Evropské unie!

A je tu i po třistaleté habsburské porobě vlajka prezidenta Československé republiky s heslem „Pravda vítězí“, která připomíná předmnichovskou republiku a prezidentská vlajka České republiky, historicky s ní spojená! A je třeba připomenout, kolik krvavých bojů našich občanů to stálo, než mohla svobodně vlát nad Pražským hradem. Že především zásluhou sovětské Rudé armády, která nesla hlavní zásluhu na porážení fašistického genocidního Německa, se mohla obnovit československá státnost a státnost česká a slovenská.

Stohovníci jsou na jedné lodi s českými pravicovými občany, kteří natřeli růžovou barvou sovětský tank umístěný před pražským Petřínem jako připomenutí širších souvislostí historie československého lidu. Proto stažení prezidentské vlajky stohovníky bez bouřlivé odsuzující reakce široké české veřejnosti je obrazem stavu politického vědomí v zemi. V „demokratických“ polistopadových poměrech v Čechách se urodilo stohovnové ovoce. Smrdí po fašismu!

Kamil Borkovec

K nástupu fanatismu

Pokud nějaký hlupák jde do lesa, aby tam bosou nohou skádlil zmiji, může si být jistý, že jej uštke a může tak přijít o život. Když s takovým vývojem situace počítá, upadá do omylu, neboť jeho zbytečný konec není jen jeho soukromou záležitostí, ale také společností, neboť se zařazuje mezi lidi, kteří nechápu, že **základním principem lidského bytí je jeho udržování.**

To platí bez ohledu na stále trvajících proud všech možných válek a jiných „vy-možností“ dramatických událostí, které způsobuje existence společnosti založené na trvání převážné většiny lidstva vykořisťované smečkou buržoazních oligarchů. Tento fakt neruší odpovědnost každého člověka za sebe a za lidskou společnost. Jsme si jisti, že toto si neuvědomuje většina lidí. Není to nic povznášejšího.

Jsme si také jisti, že takto neuvažovali kreslíř a šéfredaktor satirického týdeníku **Charlie Hedbo** s karikaturou proroka Mohameda, která hluboce uráží náboženské vyznání islámských fanatiků, kteří se mimo jiné derou o zřízení Islámského státu páchajícího přítom zvěrstva na svých nepřítelích. **Kreslíř a šéfredaktor listu jsou odpovědní za to, co potom následovalo a dále následuje.** V konkrétnostech to bylo sice nepředvídatelné, ale **předvídatelné v zásadě.** Přišli přitom o život, ale s nimi řada dalších lidí, kteří s číslem časopisu měli málo nebo nic společného. Hruzný čin islamistů vyvolal na celém světě bouři solidarity, tedy nejen ve Francii, ale i v jiných státech, poněkud méně ve Spojených státech, které se trvale montují do pozice nejdemokratičtějšího a vedoucího státu na světě. Nejde asi o úmysl, ale

spíše o fakt, že kriminální střelba je tam častější než v Evropě a situace ve Francii obyvatele USA tolik nevzrušuje.

Mezinárodní situace, do níž se promítla pařížská událost, je natolik vážná, že vyžaduje alespoň zčásti citovat názor Gennadije Zjuganova, předsedy KPRF (HaNo 19. 1. 2015):

„Evropa, jak se dalo očekávat, vyjádřila svou solidaritu obětem teroristického činu v Paříži. Současně si je ale třeba uvědomit, že vedoucí představitelé EU vedou politiku dvojích standardů. Na jedné straně vystoupili proti teroristickému aktu v Paříži, ačkoliv před tím se fakticky podíleli na posilování islámského extremismu, ale zcela rozhodující je, že zcela přehlížejí nárůst fašistických nálad na Ukrajině. EU po mnoho let naprosto ignorovala nástup „nedoražených“ fašistů v pobaltských státech. Nyní ignoruje nacistické pochodňové marše v Kyjevě. Zejména se souhlasem a podporou USA a EU se oligarchická banderovská skupina zmocnila moci v Kyjevě a zahájila genocidu Rusů v Novorusí. V průběhu teroristické války nazvané „antiteroristická operace“, bylo vyraženo 5000 žen, dětí a starých lidí. Tato neonacistická jatka, trvající několik měsíců nevyvolala zlobnou reakci blahobytných Evropanů. Jako odpověď na krvavou proleťvanou v Donbasu, EU neiniciovala mírový pochod v Kyjevě.“

Evropa předstírá, že se nic neděje. Navíc její diplomaté v OSN blokují ruské návrhy, odsuzující válečné zločiny ukrajinské junty na jihovýchodní Ukrajině. Přitom tato zvěrstva se neliší od bestiality žoldnérů z ISIL. Stačí připomenout strašný masakr v Oděse, kde byli zaživa upáleny desítky lidí, a ti, kterým se po-

dařilo uprchnout, byli zvěsky dobřeni. Současná dvojí tvář evropské politiky je stále markantnější. Je proto pro ni stále těžší vystupovat v úloze morální autority, jež má právo poučovat ostatní. Rozpory v EU se vyostřují. Nyní se projevují výsledky narušování tradičních vztahů, rodinných a kulturních hodnot. **Je nepochybné, že za šířením politického extremismu na planetě stojí neokolonistická politika USA a EU,** která je zdrojem bídy mnoha desítek milionů obyvatel všech kontinentů. **Bezvýchodnost a hněv vedou tyto lidi do rukou religiálních fanatiků a banditů.** KSRF rozhodně odsuzuje teroristické činy a vyjadřuje soustrast rodinám zabitých lidí, a přitom prohlašuje, že rozhodujícím úkolem lidstva je odstranění příčin, které plodí násilí a chaos. **K osvobození světa od těchto fenoménů je třeba ukončit cynickou politiku výjimečnosti USA.** K dosažení svých globálních cílů spolupracují imperialistické kruhy USA s teroristy a popírají všechny principy mezinárodního práva. Tím, že se staly centrem světového kapitálu, vystupují jako hlavní síla škrtící snahy národů o dosažení sociální spravedlnosti. USA se změnily ve světového čteníka, na jehož podporu spoléhají nejreaktější síly včetně neofašistů.

Je smutné a současně tragické, že tento vývoj probíhá v době sedmdesátého výročí vítězství nad fašismem, kdy Evropa začala zapomínat na nejstrašnější válku v dějinách lidstva. Nyní v mezinárodních vztazích napanuje zákon, ale právo síly. Rusko se musí rozhodnout postavit proti pokusům o revidování výsledků druhé světové války a Charty OSN. Rusko trvale čelí teroristickým

hrozbám, podporovaným ze zahraničí.“ To nutno brát na vědomí.

Je nepochybné, že Zjuganovy názory odpovídají věrně současnému politickému stavu světa. Jsou nezvratným kompasem pro pokrokové lidi jak pohlížet na stav světa v čase sedmdesátého výročí skončení druhé světové války, kdy do osudu lidstva vstoupil jako nebezpečný jev **teroristický fanatismus,** dokonce náboženského ražení, ve formě zvěrstev v podstatě zločinného obsahu. Pro jeho vystižení nepostačuje povšechný popis, že jde o vášnivou nekritickou zaujatost pro někoho nebo pro něco, spojenou s nesnášenlivostí k jiným postojům, což má v lidské společnosti mnoho variant. Především jde o fanatismus zabíjäcký, ideologicky překónávající zrůdný rasistický německý fašismus, založený na ideji rasové nadřazenosti Němců nad ostatním světem. Avšak tento fanatismus považoval aspoň An-

glosasy za rasově přijatelné a v tomto smyslu byl „neúplný“ a „omezený“. Fanatismus tzv. Islámského státu je **plně otevřený všem lidem na planetě Zemi.** Totiž jakkoli mohutné jsou protesty proti islámským fanatikům, nejsou účinné.

Je zřejmé, že islámští fanatikové nespádají z nebe. Je nejen možné, ale také potřebné znát proměnu jejich vzniku a chování. Nestačí je odsuzovat, ale je třeba je důkladně poznat. Bez toho je nemožné jim úspěšně čelit. **Nejsou ničím, co již v náboženském převleku tu nebylo!** Analogie tu jsou z křížáckých válek. Z hlediska dějin českého lidu stojí za zmínku, že fanatismus křížáků dostal pětkrát na frak od našich husitských předků. Historická zkušenost praví, že proti náboženským fanatikům je nutné válčit tak dlouho, až se jejich počet zredukuje na početně nevýznamný kriminální odpad.

Břetislav Kameník

Poznámky z knihy Františka Dvořáka Velká loupež aneb Bourání státu

Velká loupež – IV.

V závěru předchozího pokračování (III.) bylo konstatováno, že rozvoj socialistického Československa neprobíhal ve skleníkových poměrech. I po Únoru pokračoval mezi buržoazií a proletariátem boj kdo s koho.

Poražená domácí reakce po celou dobu trvání reálného socialismu podporovaná reakcí zvenčí, zejména ze strany USA (viz např. vysíláčka Svobodná Evropa), usilovala o zvrácení poúnorových

čenuje ohromný historický význam pevného svazku českého a slovenského lidu, ne každý slovenský občan dokáže docenit veliký vklad českého lidu k rozkvětu socialistického Slovenska. Sotva se najde na světě něco tak srovnatelného! Odpovídalo to socialistické podstatě **společného státu obou národů.**

Ve vztahu k tomu, co minime uvést z knihy Františka Dvořáka **Velká loupež**

Stavba tranzitního plynovodu – spojení československé a sovětské částí u obce Ruská (okr. Trebišov) v dubnu 1977

poměrů za co největšího využití studené války proti socialistickému Východu.

Socialistickou výstavbu brzdila historická setrvačnost společenského vědomí značné části obyvatel (střední vrstva, praviceová inteligence, maloměstáků vcelku)... Toto je nezbytné zopakovat proto, že se budeme věnovat problematice vztahů České republiky a Slovenska, které na obou stranách byly velmi citlivé. Budeme je přiměřeně charakterizovat dobovou anekdotou hodnocení společného soužití Čechů a Slováků ve společném státě:

Předseda vlády České socialistické republiky Josef Korčák a předseda vlády Slovenské socialistické republiky Peter Colotka, při společné vycházce našli na zemi stokorunu. Colotka na to řekl: „Jožko, oba jsme nalezli stokorunu, bratrsky se o ni rozdělíme.“ Korčák řekl: „Ne bratrsky, ale napůl!“

Předseda vlády ČSSR Jozef Lenárt (v září 1963–duben 1968) na předlistopadovém zasedání Československé vědeckotechnické společnosti poděkoval české dělnické třídě za velkou soudružskou pomoc slovenské dělnické třídě při rozvoji socialistického Slovenska v rámci **společného státu** Čechů a Slováků. Dodnes ne každý český občan do-

Varování

Sotva se najde ve světě člověk, který by se nesetkal s náhodou a s jejími neočekávanými účinky, neboť před náhodami není nikdo pojištěn. To se týká i velkých politických celků a světové historie. Po porážce fašistického Polska hitlerovskými fašisty v roce 1939 sovětské vedení usoudilo, že výrazně stouplo nebezpečí přepadu SSSR fašistickým Německem a rozpoutání velké evropské války.

Při nezájmu Anglie a Francie se spolu se zemí Sovětů proti tomu postavit sovětské vedení uvítalo možnost nabízenou německými fašisty uzavřít na návrh německé strany smlouvu o neútočení. Byla podepsána krátce před přepadením Polska nacisty a figuruje pod názvem Smlouva Ribbentrop – Molotov, jednoznačně výhodnější pro Sovětský svaz než pro Německo. Tato bizarní smlouva mezi nepřáteli na život a na smrt dodnes leží v žaludku demokratů. Nechápu, že toto krátké manželství z rozumu (září 1939 – červen 1941) více zúročil Sovětský svaz, který se před neodvratným německým fašistickým útokem nacházel v citelné časové tísní!

Uvedme velmi stručně tehdejší mezinárodní situaci v Evropě. Sice Anglie a Francie v září 1939 vyhlásily válku německým nacistům, ale formálně, bez výstřelu a otevřely tak cestu k vlastní porážce v roce 1940. Tak umožnily, aby Hitler válečně pokořil celou Evropu a přisvojil si její ekonomický potenciál, přičemž celé toto období bylo ze strany Západu prohodnoteno zavilou nenávistí proti Sovětskému svazu.

Stojí za povšimnutí, že jednou z nejvíce exponovaných oblastí k válečnému vystoupení proti SSSR bylo Finsko. Za těchto okolností sovětská vláda požádala, aby Finsko Sovětskému svazu odstoupilo nevelkou část území v blízkosti Leningradu výměnou za podstatně větší území na severu SSSR. Finská vláda, podněcovaná Anglií a Francií (a dalšími státy stojícími na straně Finska), sovětské vládě nevyhověla a prováděla vůči zemi Sovětů politické a vojenské provokace. V této situaci sovětská vláda anulovala Pakt o neútočení mezi Finskem a SSSR.

Reakční kruhy v Evropě využily sovětsko-finské války k rozpoutání velké protisovětské kampaně a k vyloučení SSSR ze Společnosti národů. Ta již však byla v agonii a vyloučení Sovětského svazu bylo pro ni posledním úderem. Sovětská vláda na tuto situaci reagovala 30. listopadu 1939 válečnými opatřeními. Jejich úkolem bylo zneškodnit plány Západu využít Finska jako protisovětské intervenční základny.

Během vojenských operací připravovaly západní imperialistické kruhy útok proti Sovětskému svazu ze dvou stran, a to ze severu přes Finsko a z jihu přes Kavkaz. Sovětsko-finská válka skončila porážkou Finska, jak v tomto nerovném boji být ani jinak nemohlo. Byla ukončena mírovou smlouvou z 12. 3.

1940, která stanovila novou finskou hranici, zajišťující bezpečnost Leningradu a murmanské železnice. Sice SSSR vyhrál, ale odhalilo se, že je na moderní válku nepřipravený. Porážka Finska Sovětským svazem byla způsobena ohromnou početní převahou sovětských vojsk. Ukázala se vojenská slabost Sovětského svazu vést moderní válku, snížila se výrazným způsobem jeho celková prestiž.

Na základě sovětských analýz průběhu této války sovětské vedení učinilo okamžitě energické kroky k nápravě této situace. Plně ji využilo jako závažný signál. **To mělo pro Sovětský svaz cenu vážného varování,** které bylo vzápětí zhodnoceno; avšak k tomu musely být vynaloženy ohromné prostředky a také čas, který citelně chyběl.

Avšak energické změny, které země Sovětů ve vojenské oblasti provedla, byly Německem a imperialistickým Západem podceňeny. Setrvaly v názoru, že Sovětský svaz je obrem na hliněných nohách. Toto trvání na překonaných názorech o Rusku vycházejících z dějů 1939–1940 je nyní podrobováno na Západě kritice. Francouzský historik Alain Resancon v knize **Svatá Rus** (český překlad z francouzského originálu – 2015, nakladatelství Centrum Brno) uvádí:

„V obvyklém čase se Rusko propadá do apatie, do nepořádku, do polospanku. Ale jakmile stát se svými dráby Rusy brutálně zmobilizuje nebo je zachváti vlastenecké, nebo náboženské nadšení, jsme svědky toho, jak se beztvářá apatická masa sama zorganizuje a náhle prokazuje zcela mimořádnou aktivitu.“

Když Hitler viděl zoufalé vystoupení Rudé armády během války s Finskem, byl přesvědčen, že ji převládá během několika týdnů.“

Kolosalní omyl Hitlera v ocenění vojenských možností v souvislosti se sovětsko-finskou válkou se mu nevyplatil. Avšak takovému omylu podlehl i USA a Anglie, pro které byl fašistický Hitler větší nebezpečí než bolševická hrozba. To je příkladem přehodnotit svůj vztah k bolševickému Rusku, které se pro jejich zájmy přeměnilo v jejich spojence: 14. 8. 1941 došlo na palubě křižníku v Atlantickém oceánu k prohlášení Churchilla a Roosevelta k vytvoření protihitlerovské koalice, potvrzené v Londýně 24. 9. 1941, v níž se spojily imperialistická Anglie a Spojené státy s bolševickým Sovětským svazem, která vedla k porážce německých rasistických fašistů toužících po světovládě...

Finská válka sice nevznikla náhodně, ale prvky nečekanosti, co se týče jejího průběhu, měly takovou váhu, že ovlivnily nejen tehdejší světovou situaci a promítly se jako **varování i do současnosti jako memento** k lačnosti Spojených států zmocnit se světovlády v organizování antiruské kampaně USA a jejich spojenců v NATO a v Evropské unii.

Ivan Jašek

Pokračování na str. 4

Jak vidí komunisty

Zavilí antikomunisté, respektive občané, kteří jsou milovníky vykořisťovatelské buržoazie, pokládají komunisty za rudé čerty a bolševické ďábly. Z této pozice je posuzují a soustavně je pomlouvají a podle takového metru je měří.

Prostě vidí **kapitalistickou společnost antikomunistickou optikou**. Nevidí ji, jaká je, ale pohledem, je muž je nutné se vyhnout, neboť bolševické ďábly potkávají na každém kroku, což je nutí, aby byli náležitě ostražití, aby vysvětlovali nic netušícím lidem, co jsou komunisti zač. Tedy, pokud jsou antikomunisti schopni psaní a čtení, alespoň na úrovni obecné školy, dbají o to, aby antikomunismus prošel i do kulturního dění.

Na tuto situaci odmítavě reaguje čtvrtletník Výboru národní kultury LÍPA 1/2014, který přinesl příspěvek ke kulturní rozmluvě (v podstatě důkladnou analýzu fenoménu antikomunismu) o antikomunismu v literatuře pod názvem **Stereotyp komunisty coby ďábla v českém kulturním diskurzu**, ikonografii jednoho „velkého příběhu“ od Alexeje Mikoláška. Jinak řečeno, jak se komunisty jeví v myšlení americkou mediální válkou zpitomělého „demokrata“.

Avšak antikomunisté se nespokojují jenom s tím, že vnímají komunisty

jako ďábly obecně, ale konkretizují je v určitých politických (společenských) situacích jako ďábly a jejich konání jako ďábelsky lživé a scestné.

Rozsáhlou Mikoláškovu práci, která konkretizuje tuto situaci v literatuře a přes ni vstupující do občanského vědomí, charakterizuje Mikolášek na mnoha příkladech. Oč celkově jde, vysvětluje takto:

„Střední Evropu obchází strašidlo..., které má svou démonickou podobu, téměř neměnnou a pevně fixovanou ideografii a ikonografii, lehce osvojitelnou reprodukovatelnou. Ono „strašidlo“ vystupuje v mediálním a obecně kulturním diskurzu jako hlavní aktér jednoho z velkých historických příběhů, hodný románové epopeje či eposu, jež doprovází řada příběhů vedlejších, ba akcesorních; ty pak vykazují rovněž řadu motivistických odboček a peripetií. Příběh má vyhraněné, dobře vystupující kontury markantně snadno uchopitelné tváře, gesta, syžety. Přináší s sebou ustálený systém znaků, ikon, indexů – i symbolů, s nimi spojených asociovaných významů, **požitů, prožitků**, to vše fundované axiologicky, „světonázorově“.“

Jako příklad vykreslení nesmírně antikomunistické vášně uvedeme, **jak komunisté přistupují k minulosti**, jak to Mikolášek ukazuje.

Minulost je široké a bohatě zbrzděné pole poseté zrny nesčetných ná-

té poroby v Rakousku (Rakousku-Uhersku). Nenárodní, kosmopolitická nynější zamerikanizovaná eurounijní buržoazie toho není schopna.

Třeba si uvědomit, že trvalo bezmála tisíc let, než se obnovily podmínky pro společný stát dvou slovanských národů, že podmínky pro vznik společného státu jsou spojeny s Velkou říjnovou socialistickou revolucí v roce 1917. Na historickém místě Československa v roce 1948 to byla dělnická třída, jejíž internacionalismus byl nutnou podmínkou, aby v roce 1948 se vytvořily předpoklady pro pevné soužití obou národů překonávající dlouhá staletí odloučenosti obou bratrských slovanských národů jak ideově, tak politicky a ekonomicky.

Rozpad socialistického Československa nedokázala způsobit reakční kosmopolitická evropská a světová buržoazie, ale selhání postalinické, chruščovské vedoucí garnitury KSSS a SSSR, končící dvojicí zrádných vedoucích figur Gorbačova a Jelcina, jejichž nebetýčná zrada na určitý historický čas rozkolísala pevnost internacionálního svazku evropského a světového komunistického hnutí. Jedině za těchto podmínek mohlo dojít k rozpadu společného státu Čechů a Slováků. Důsledky této nacionální katastrofy provázené rozchvacením společného bohatství do rukou mezinárodního kapitálu, nutno připočíst na černé konto listopadu 1989. Co se událo na konci dvacátého století, zvrtila doba!

Simon Honter

Velká loupež – IV.

Pokračování ze str. 3

lostátní hodnoty. Vystoupilo roku 1992 jako ekonomicky vyspělý stát, jehož hodnota majetku na obyvatele se rovnala majetku obyvatele ČR, s 30 % podílem národního důchodu celé ČSFR.“

K zamyšlení nad roky 1918 až 1938

Autor knihy uvádí: „Svoji účast v první republice 1918 až 1938 (...) Slovensko začalo jako zaostalá část dřívějších Uher, jen jako ekonomicky a kulturně zaostalý přívržek českých zemí. Přitom už v tomto období prodělalo ohromný kulturní a demografický růst. Počet obyvatel slovenské národnosti se už v roce 1937 zvýšil na 2,44 mil. obyvatel. (...) Už tehdy docházelo ke značným přesunům českých prostředků a peněz. **Je nesporné, že ČSR zachránilo Slovensko před národní záhubou.** Pravda, existovala v mimořádném složitém historickém období a měla tehdy mnoho vnitřních i vnějších problémů. Je možné, že v rámci jejího uspořádání nebyly zcela dodrženy Pittsburské a Clevelandské dohody, což ovšem byly jen úmluvy amerických krajanských spolků a nemohly přirozeně podmiňovat a nahradit **státoprávní uspořádání** ...parlamentem nového státu.“

Doba po druhé světové válce 1945 až 1992

Po druhé světové válce se tempo rozvoje Slovenska nesmírně zrychlilo

a předstihlo tempo růstu v ostatních průmyslově vyspělých zemích Evropy. Je nepopiratelné, že by to nebylo možné bez ohromného přesunu prostředků a zdrojů z ČSR na Slovensko, a to zejména v sedmdesátých a osmdesátých letech. V bývalé čs. federaci Slovensko spotřebovalo víc než vyprodukovalo, přičemž rozdíl byl kryt soustavným přesunem českých prostředků. V osmdesátých letech Česká republika ze „svého“ každoročně darovala okolo 35 miliard Kčs. Na základě celostátních statistických údajů tak bylo v letech 1948 až 1990 přímo na spotřebu Slovenska předáno asi 335 mld. Kčs. (Jde o orientační údaje.) Nepovažujeme to za nutné z Dvořákovy knihy rozpitvát. V podstatě šlo o akt **internacionální pomoci**, a proto je zbytečné propočítávat, co by za uvedené prostředky na české straně mohlo být pořízeno. Nemůžeme si však nevsimnout, že do nynější České republiky se k nám postupně přistěhovalo 200 až 300 tisíc slovenských Romů a ČR musí dodnes nést plné náklady na jejich bydlení, školy a zdravotní a sociální péči...

Dovětek

Vybrané poznámky z knihy Františka Dvořáka nepokrývají celý obsah jeho závažné publikace. Slouží jenom k tomu, aby si mnozí polistopadoví občané připomenuli alespoň kontury společného státu Čechů a Slováků na historickém pozadí státu reálného socialismu na území Československa, povstávajícího z třístale-

siteli tohoto řádu 1322 občanů, z nichž nejméně pět bylo českého nebo slovenského původu.

25. října 1943 byl jako první z nich jmenován Jugoslávským národním hrdinou Ján Čmelík. V roce 1976 obdržel in memoriam vysoké státní vyznamenání Československý válečný kříž a řadu mnoha vyznamenání. Dodnes jeho jméno nesou ulice ve Vsetíně a v Bratislavě.

Jeho jméno obnovená Komunistická strana Československa vyslovuje s velkou úctou a nikdy nezapomene na jeho statečné zásluhy v boji proti fašismu před více než 70 lety.

U příležitosti jeho 110. výročí narození mu vzdáváme hold. Čest jeho věčné památce!

Ústřední výbor KSČ a redakce „Čs. komunista – JISKRA“.

měť, fabulí a látek pro výstražné, návodné, srdceryvné příběhy. A každý příběh je svou podstatou a smyslem exemplum, výstražný příklad zobrazeného zla, hrůzy ďábelství. Ďábel je možná spravedlivý, komunisty nikdy! Příběhy o rudých čertech velkých i malých můžeme v zárodečné podobě objevit již v minulosti, jen je potřeba je umět vidět, správně vyhmátnout. Jsou to **předobrazy komunistického zla** ještě v době, kdy svět podceňoval komunistické nebezpečí, dokonce jej (jakoby) neznal. Jan Žižka nerespektoval zákony své doby (sice špatné, ale žádné lepší nebyly), ignoroval dobrou vůli křesťanské Evropy a celoevropské zájmy i přání svaté římské církve a celoevropské zájmy, loupil a vraždil, kde mohl, byl předobrazem komunistického vraha a teroristy dvacátého století.

Juraj Jánošík se také obohacoval z cizího majetku, terorem se domáhal něčeho, co mu nepatřilo, krádeží „po bolševicku“ nejenže neodsuzoval, naopak, ji hájil a prováděl: stal se vlastně předchůdcem komunistického loupežníka. „Zlostný“ ješita Karel Marx dokládá svým anglickým pobytem vlastní morální nedostatečnost osobní a intelektuální, sám – doktor filozofie – psal o ekonomické problematice, ale byl nanejvýše schopen cizí kapitál kritizovat (nic se mu přitom nestalo), sám si jej však vydělat neuměl a žil jako sociální parazit na úkor svého přítele a manželky (kteřou podváděl). Komunisty a zavilý popírač komunistických zločinů Julius Fučík vždy ve svém díle veřejně a bez studu opěvoval masového vraha Josefa Džugašviliho, Stalina, i jako „hrdina“ zrazoval gestapu české vlastence a kdekdo ví, že ve vězení nemohl napsat komunistický příběh zvaný Reportáž, psaná na oprátce, který je zřejmě podvrhem čertů poválečných.

Následují další a další exempla, dokládající nesčetné komunistické lži, bolševický fanatismus, zlištost, soudružskou schizofrenii a výsledně neschopnost zločince pohlédnout do vlastních očí a kát se, vyznat se z viny a žádat odpuštění.

Pokud snad někdo má jakési iluze o kapitalistické společnosti jako o zdokonalitelné, a je komunistického smýšlení, měl by vzít na vědomí Mikoláškův rozbor.

Jakýkoli příběh z minulosti je ohodnocen jako předstupeň, předobraz, memento, komunistického zla. V době komunismu (míněno v době vedoucí úlohy komunistické strany), pak realita v příbězích graduje a nabývá nestvůrných podob tragického nesnesitelného odporného setkání vraha a jeho oběti. Kam oko dohlédne, tam lze vidět důsledky komunistické hrůzovlády. Všude vládne strach, šed, uniforma, po ulicích jezdí ruské tanky a střílí do lidí a domů, kdokoli může být agentem režimu, kat si chystá oprátku, kádrovák se slizce usmívá, estébák má připravené své od krve potřísněné ruce ke zneužití oběti nebo k jejímu – alespoň symbolickému zardoušení. Atď, atp.

Antikomunista je totálně antikomunisticky nenapravitelně antikomunistickým. Naštěstí tato situace není bez řešení. Pokrokoví lidé se nebojí dívat pravdě přímo do očí. Vědí, že lidská společnost je dialekticky procesní, vývojová. Nejen ní neměnné. Co nahromadí čas, neúprosně zvrtné doba. **„Je snad zapotřebí zvláštního důvtipu, abychom pochopili, že změnou životních podmínek lidí, jejich společenského bytí se mění také jejich představy a pojmy, zkrátka jejich vědomí...“ Manifest KS.** Projevy antikomunismu je třeba poznávat.

Eduard Kořán

Významné dny a výročí

Listopad 2015

- 11. 11. 1420** v bitvě pod Vyšehradem zvítězil pražský lid nad Zikmundovým vojskem – 595. v.ř.
- 11. 1910** * Oldřich Hornof, funkcionář KSČ, organizátor protifaš. odboje, spolupracovník I., II., III. ileg. ÚV KSČ († 28. 4. 1944) . 105. v.ř.
- 11. 1917** státní svátek SSSR (výročí Velké říjnové soc. revoluce, dříve významný den ČSSR) – 98. v.ř.
- 11. 1620** bitva na Bílé hoře ukončila povstání českých stavů proti habsburk. centralismu – 395. v.ř.
- 11. 11. VÝZNAMNÝ DEN – DEN VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ**
- 11. 1990** ve Varšavě ministři zahr. věcí Německa a Polska Genscher a Skubiszewski podepsali Smlouvu o uznání nynějších polsko-německých hranic na Odře a Nise – 25. v.ř.
- 11. 1905** * Ján Čmelík, organizátor protifaš. odboje, nositel Řádu nár. hrdina Jugoslávie (popraven 9. 5. 1942) – 110. v.ř. (viz Z historie protifaš. odboje na s. 4.)
- 11. STÁTNÍ SVÁTEK**
- 11. 1875** * Michail Ivanovič Kalinin, sovětský politik a státník († 3. 6. 1946) – 140. v.ř.
- 11. 1895** * Ludvík Svoboda, čs. armádní generál a politik, prezident 1968–1975 († 20. 9. 1979) – 120. v.ř.
- 11. 1945** Ústavodárné nár. shromáždění Jugoslávie zrušilo monarchii a vyhlásilo Federativní lid. rep. Jugoslávii – 70. v.ř.
- 11. 1820** * Bedřich Engels, německý filozof, přítel a spolubojovník K. Marxe († 5. 8. 1895) – 195. v.ř.
- 11. 1905** gen. stávka za všeobecné hlas, právo v Rakousku a českých zemích – 110. v.ř.

Prosinec

- 9. 12. 1920** obsadila policie násilím Lidový dům v Hybernské ul. v Praze – 95. v.ř.
- 10. 12. 1920** vypukla historická prosincová generální stávka – 95. v.ř.
- 12. 12. 1965** † Čeněk Hruška, významný kom. a státní činitel, člen zahr. ved. KSČ v Moskvě, 1949–1965 náměstek min. NO (* 17. 1. 1889) – 50. v.ř.
- 14. 12. 1920** v Mostě při demonstraci zastřelili četníci devět dělníků – 95. v.ř.
- 14. 12. 1935** prez. T. G. Masaryk abdikoval ze zdrav. důvodů – 80. v.ř.
- 18. 12. 1935** Edvard Beneš zvolen prezidentem – 80. v.ř.
- 18. 12. 1940** A. Hitler podepsal plán útoku na SSSR – 75. v.ř.
- 18. 12. 1980** † Alexej Nikolajevič Kosygin, sovět. politik a státník (* 21. 2. 1904) – 35. v.ř.

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu.

Vydává Ústřední výbor Komunistické strany Československa.

Adresa: Jiří Vábr, Štíbrova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrostranickou potřebu.

Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSČ)

jsou umístěny na této URL adrese: <http://www.ksc.cz>

E-mailová adresa pro zaslání elektronické pošty: ksc@ksc.cz